

Bet. o. Lovf. om Afgift af off. Forestillinger m. m.

serne. Undlader man at engagere gode Kræfter, ville de københavnske Variétéer miste et stort Publikum, bl. a. de Udlændinge, der fortrinsvis besøge Variétéerne. Byen vil blive kedeligere og tarveligere, Fremmedbesøget svækkes og — Statskassens forventede Indtægt udebliver samtidig med, at Forlystelsernes Niveau sænkes.

Mindretallet kan af forannævnte Grunde ikke gaa med til den foreslaaede Afgift paa offentlige Forlystelser.

Et Mindretal (Grønberg, L. Peder- sen og Rode) bemærker:

Ved Fremsættelse af nærværende Lovforslag blev udenlandsk Lovgivning paa- beraabt, men med Urette. Saafremt For- slaget ophøjes til Lov, vil det være uden Sidestykke i Verden, baade hvad Beskat- ningens Karakter, Form og Højde angaar.

Hvor man fra gammel Tid har haft Beskatning af Forestillinger og Fremvis- ninger, og hvor den i nyere Tid er ind- ført eller udviklet, er det som *kommunal Afgift*. Statsbeskatning af For- lystelser kendes ikke. Nærmest Foranled- ning til Forslaget synes Finansministeriet at have haft i den preussiske Beskatning af Forlystelser, men denne er udelukkende kommunal. I en kommunal Skattelov af 1893 er det tilladt de preussiske Kommuner at beskatte „Forlystelser, indbefattet musikalske og deklamatoriske Foredrag, saavel som Forestillinger af omrejsende Kunstnere“. I Henhold hertil have efter- haanden næsten alle preussiske Byer ind- ført en kommunal Forestillingsskat. Fra Preussen har denne bredt sig til Byer i Bayern, men Bevægelsen synes endnu ikke at være naaet til de øvrige tyske Stater. De Antydninger af Forestillingsbeskat- ning, der findes i vore Nabolande, Sverige og Norge, ere ligeledes af kommunal Nat- ur, paa samme Maade som herhjemme den gamle 5 pCt.s københavnske Fattig- afgift og de i Provinsbyer efter Skøn op- krævede Afgifter.

Saafremt Forestillinger og Fremvis- ninger skulle gøres til Genstand for en sær- lig Beskatning, er det ogsaa klart, at den

Udvalgenes Betænkninger m. m.

kun som kommunal Afgift lader sig gen- nemføre paa nogenlunde rimelig Maade, idet Forholdenes Forskellighed vil gøre en ensartet Beskatning ubillig, delvis utaa- lelig og ødelæggende.

Det af Regeringen fremsatte Forslag skærer imidlertid ikke blot alle Forestil- linger og Fremvisninger i hele Landet over een Kam derved, at det indfører en Stats- beskatning, men det gør ogsaa Beskatnin- gen ganske summarisk ved at foreslaa 15 pCt. af Bruttoindtægten opkrævet. Heller ikke til denne Guillotinerings findes andet- steds noget Sidestykke. Skatten eksisterer kun som en Billetskat — Stempelafgift, stigende med Billettens Pris — eller som fast Afgift. I København er ganske vist siden 1799 opkrævet en Afgift af Brutto- indtægten, men denne blev allerede 7 Aar senere, i 1806, nedsat for Forestillinger af danske Borgere fra 10 pCt. til 5 pCt. under udtrykkelig Erkendelse af, at de 10 pCt.s Afgift ikke kunde bæres. I den Be- tænkning fra Fattigvæsenets Direktion, som anbefaler Nedsættelsen, hedder det, at Direktionen „finder det for trykkende, at den Borger, som underholder sig og Familie alene ved at give Forestillinger, skulde foruden at svare Skatter og alle borgerlige og Byens Tyngder lige med sine øvrige Medborgere desuden erlægge 10 Procento af den Næringsvej, han har valgt sig“. Ogsaa de 5 pCt.s Afgift har senere stadig været Genstand for Kri- tik paa Grund af sin irrationelle Form, Men naar den, som af Flertallet paastaet, er baaren uden Indsigelse af den køben- havnske Befolkning, skyldes det, at den paa Grund af sin Ælde er indgaaet i Teaterdriften næsten som en Art Grund- byrde. Selv om dens Ophævelse neppe helt vilde komme en tilfældig Ejer eller nær- ingsdrivende til gode, saaledes som For- holdet har kunnet siges at være ved Op- hævelsen af enkelte andre ældre Skatter, har man derfor fundet det rimeligt at lade den bestaa. Men at en i og for sig irra- tionel Skat opretholdes, kan ikke paabe- raabes til Fordel for at tredoble den i Hovedstaden og indføre den fra nyt af i